

РЕШЕНИЕ

№ 301

гр. София , 03.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на трети декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Калин Калпакчиев

Членове: Весислава Иванова
Величка Цанова

Прокурор: Мариян Любенов Александров (СГП-София)
Апелативна прокуратура - София

като разгледа докладваното от Величка Цанова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20201000600942 по описа за 2020 година

Р Е Ш Е Н И Е

гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, Наказателно отделение,2-ри състав, в открито заседание на двадесет и девети октомври, две хиляди и двадесета, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ

ЧЛЕНОВЕ:ВЕСИСЛАВА ИВАНОВА

ВЕЛИЧКА ЦАНОВА

при участието на секретаря Теодора Ставрева и на прокурор Александров, като се запозна с докладваното от съдия Цанова в.н.о.х.д. № 942 по описа за 2020 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл.ХХІ от НПК.

С присъда от 15.03.2019 г.на СГС,НО,29 състав по НОХД № 2111/16 год.подс. Е. Н. М. е призната за виновна в това,че на 08.11.2011 год.,около 01.50 ч.,в Руска федерация,при управление на МПС-л.а. „Фолксваген Туарег” с рег.№ ***** ,по автомобилен път „Крим” с посока на движение от гр.Москва за гр.Орел,в района на километър 165-ти+980 м. нарушила правилата за движение по пътищата по чл.10.1 от Правилата за движението по пътищата на Руската федерация и реализирала ПТП,като предизвикала удар между управлявания от нея автомобил с намиращия се на пътното платно български гражданин Г. И. Н., вследствие на което по непредпазливост причинила смъртта му, поради което и на основание чл. 343, ал. 1, б. ”в” във вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 и чл. 54 и чл. 36 от НК е осъдена на лишаване от свобода за срок от две години, чието изтърпяване е отложено на основание чл. 66,ал. 1 от НК за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 343г във вр. с чл. 343, ал. 1, б. ”в” във вр.с чл. 342, ал. 1,пр. 3 от НК подс.М. е лишена от правоуправление за срок от две години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 45 от ЗЗД подс. М. е осъдена да заплати на

гражданската ищца Г. Н. Н. сумата от 56 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва от 08.11.2011 год., като за разликата до 150 000 лв. предявения иск е отхвърлен като неоснователен.

На основание чл. 45 от ЗЗД подс.М. е осъдена да заплати и на Г. Г. Н. и Н. Г. Н. по 40 000 лв. за всяка една от тях, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва от 08.11.2011 год., като исковите до пълния размер от 95 000 лв. са отхвърлени като неоснователни.

Е. М. е осъдена да заплати по сметка на НСлС разходите в размер на 464.88 лв., както и сумата от 360 лв. разноски в полза на СГС и 6440 лв. ДГ върху уважената част от гражданските искове. Осъдена е да заплати и разноските по делото на частната обвинителка и гражданска ищца Н. Н. в размер на 3660 лв.

Срещу присъдата е постъпила жалба от служебния защитник на подсъдимата с твърдения, че е неправилна, тъй като не са събрани безспорни доказателства, които да подкрепят повдигнатото обвинение, както и такива и в подкрепа на предявените искове. Моли същата да бъде отменена, а гражданските искове-отхвърлени. Счита, че и да бъде призната за виновна, то исковите следва да бъдат отхвърлени, тъй като наследниците вече са предявили претенции за изплащане на обезщетение по реда на чл.200 от КТ, а съгласно ТР № 45/90 год. на ГК на ВС: „Пострадалите, респ. наследниците могат да изберат срещу кого да насочат иска за обезщетение - срещу прекия причинител по чл.45 от ЗЗД или срещу работодателя по чл.200 от КТ.” Поддържа, че тъй като такова обезщетение се дължи еднократно, то независимо от присъдата, на това основание исковите следва да бъдат отхвърлени.

Срещу така подадената въззивна жалба е постъпило възражение от повереника на частните обвинители и граждански ищци, с което същата се оспорва, тъй като първоинстанционният съд е анализирал детайлно събрания по делото доказателствен материал и е установил правилно фактическата обстановка. С оглед на това поддържа, че присъдата е правилна и законосъобразна.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимата заявява, че първоинстанционният съд действително е обсъдил всички събрани по делото доказателства и от тях по безспорен начин е установено, че Н. е спрял управлявания от него товарен автомобил непосредствено до разделителната

линия на пътното платно, независимо, че е имал възможност да отбие вдясно, че същият е бил без светлоотразителна жилетка в тъмната част от денонощието.

Позовава се на показанията на св.Ч., който е бил непосредствен очевидец на произшествието и от тях става ясно, че Н. е бил клекнал до товарния автомобил, като в тази позиция тялото му е било в насрещното платно, т.е. същият е допринесъл изцяло за настъпване на произшествието. Твърди, че съдът неправилно е приел, че М. има вина за ПТП, който извод е направен от приетата СМЕ, според която към момента на удара Н. е бил в изправено положение. Сочи, че от съдебно-техническата експертиза е установено, че същата е могла да го види и да спре, ако е шофирала с позволената скорост, но липсва отговор на въпросите: дали ако Н. се е изправил непосредствено преди преминаването на колата на подсъдимата, същата е могла да реагира и да спре, респ. да предотврати удара, дали ако той е спрял вдясно на пътното платно, като е имал тази възможност, подсъдимата би го блъснала, ако е карала със същата скорост. С оглед на това счита, че вината на същата не е доказана по безспорен начин и моли присъдата да бъде отменена и подсъдимата оправдана, като се отхвърлят и гражданските искове. Във връзка с последното отново насочва вниманието на съда към цитираното по-горе тълкувателно решение на ВС.

Представителят на САП пледира жалбата да бъде оставена без уважение, тъй като в хода на първоинстанционното производство са установени както авторството, така и механизма на произшествието.

Повереникът на частните обвинители и граждански ищци също моли присъдата да бъде потвърдена, тъй като не са налице твърдените от защитата пороци.

Съдът, като обсъди доводите в жалбата и възражението срещу нея, както и изложените в съдебно заседание от страните, и след като провери изцяло правилността на атакуваната присъда намира следното:

Чрез надлежно събрани и проверени доказателства и доказателствени средства първостепенният съд е приел за установена фактическа обстановка, която се споделя от настоящия съдебен състав и тя е следната:

Подсъдимата е руска гражданка, спрямо която съдебното производство е протекло при условията на чл.269, ал.3, т.4, б."а" от НПК, тъй като не е била открита на известния по делото адрес в с. С. к., ул. "****" №*, *** район, *** област, Руска федерация. В този смисъл СГС е бил уведомен от Министерство на правосъдието на Руската федерация, че същата е продала имота и се е преместила на неустановен адрес в гр. Москва.

Пострадалият Г. И. Н. бил правоспособен водач и работел като шофьор на товарен камион в „Гида Транс“ ООД, гр. Любимец от 13.10.2009 год. Извършвал международни превози на товари, като управлявал съчленен автомобил с ДК № ***** с полуремарке с рег. № *****, марка ДАФ Трайслер”, собственост на работодателя, с който на 02.11.2011 год. предприел превоз по маршрут от гр. Свиленград, през Република Турция до Руска Федерация. Същият извършвал превози в Русия от дълго време и познавал добре маршрута, по който се движел този път.

На 08.11.2011 год. през нощта, около 01.50 ч. Н. управлявал товарния автомобил по път „М 2 Крим” в посока от гр. Орел към гр. Москва, като в района на километър 165-ти + 980 м. спрял аварийно в близост до непрекъснатата разделителна линия между неговата лента и лентата за насрещно движение. Оста на влекача се намирала на 0.6 м. до разделителната пътна маркировка.

Времето било сухо, пътното платно било покрито с асфалтова настилка и представлявало хоризонтален, прав участък, без неравности, с по две ленти за движение във всяка посока. Пътят бил с ширина 15.70 метра, а пътното платно - 9.7 метра, като съдържало две ленти - по една за всяка посока, които били обособени с непрекъснатата разделителна линия. Ширината на банкета, разположен от двете страни на пътното платно, била съответно 3.6 м. и 2.4 м. Отвъд десния банкет, считано от приетата посока на огледа от органите на руските разследващи органи - откъм Москва, имало засадени дървета. Този пътен участък бил осветен от улично осветление, което било поставено пред намиращото се в близост заведение от страна на движението на автомобилите, идващи откъм гр. Москва, както и от фаровете на разминаващите се автомобили. Към инкриминирания период имало преминаващи автомобили и в двете ленти за движение.

Зад товарния автомобил, управляван от Н., в същата лента за движение, св.С. Ч. управлявал л.а. „Фолксваген пасат”. След спирането на товарния автомобил св.Ч. също спрял на разстояние от около 2 м.зад него.

Н. слязъл от камиона, за да провери състоянието му, отишъл в близост до резервоара и се навел по посока на камиона. Движел се непосредствено около разделителната линия и не носел светлоотразително облекло.

В същото време по този път, с посока от гр.Москва за гр.Орел, подс.М. управлявала л.а. „Фолксваген Туарег” с рег.№ *****. Същата е правоспособен водач и притежава свидетелство за правоуправление, категория В.

Приближавайки мястото, на което Г. Н. бил слязъл от товарния автомобил, същата управлявала автомобила си със скорост не по-малка от 90 км/ч. Преди да предприеме действия за спиране, настъпил удар на предната лява част на лекия автомобил със страничната повърхност на лявата подбедрица на изправилия се в този момент Н., който бил навлязъл в левия край на лентата за движение на подсъдимата, считано в нейната посока на движение. В резултат на силата на удара Н. бил покачен на предния капак на лекия автомобил и достигнал предното му стъкло, където настъпил силен удар на главата на Н. със стъклото и лявата предна колона на купето. След това тялото му било отхвърлено наляво и напред по посока на движението на управлявания от подсъдимата автомобил, ударило се в задната лява част на ремаркетото, продължило към автомобила на св.Ч., където се блъснало в предното му ляво колело и паднало на пътното платно. След това тялото било прегазено последователно от лек автомобил и от бус и останало на разстояние 25.9 метра от задната лява ос на полуремаркетото до пристигане на органите на МВР на Руската федерация.

След удара подсъдимата спряла автомобила в десния край на лентата за нейната посока на движение и изчакала органите на пътната полиция, които фиксирали данните за пътната обстановка и точното местоположение на участниците в произшествието.

Ударът между лекия автомобил „Фолксваген Туарег” и Н. настъпил по дължина на пътното платно на около 980 метра след избрания ориентир в

огледния протокол, считано за посоката на движение на лекия автомобил, а по ширина-в левия край на лентата за движение на подсъдимата, в близост до разделителната линия, считано от гр.Москва /посоката на огледа/.

В конкретната пътна обстановка, при скорост от 90 км/ч опасната зона за спиране на лекия автомобил е била 87 метра. Късите светлини осветявали пространство пред фронта на автомобила около 50-55 метра, в левия сектор 35-40 м. напред и около 3-4 метра вляво от левия габарит на автомобила, в десния сектор-пред автомобила на около 55-60 м.напред и на около 5-6 метра вдясно от десния габарит. При това положение, за да спре в осветената зона при включени къси светлини, подсъдимата следвало да се движи със скорост по-ниска от 62 км/ч. При скорост на движение от 90 км/ч , в конкретната пътна обстановка, същата не е разполагала с техническа възможност да спре автомобила в осветената зона от късите светлини.

В резултат на удара на главата в челното стъкло на автомобила, Г. Н. получил открита черепно-мозъчна травма и несъвместими с живота увреждания на мозъка, в резултат на които почти мигновено е настъпила смъртта му.

Вследствие на инициалния удар в лявата подбедрица на Н. било причинено счупване на големия пищял на лявата му подбедрица. Приживе на Н. били причинени още разкъсни и контузни рани в резултат на ударното действие на твърди тъпи предмети.

В резултат на сблъсъка, отгласкването и прегазването на Н. били причинени и многобройни травматични увреждания.

Св.Д. К., който заедно с брат си Г. Г. били съдружници в „Гида Транс”ООД-гр.Любимец, след уведомяването от руската полиция за настъпилото ПТП, заминал за Руската федерация, където разгледал състоянието на камиона и установил, че по него няма видими щети. Забелязал, че по брезента, с който било покрито ремаркетото, в задната му лява част, имало петно от кръв. След като запалил двигателя на камиона установил, че манометрите не отчитат въздух, след което видял, че е спукан напорен маркуч, който пренасял въздух от компресора към резервоарите на камиона. Тези неизправности не възпрепятствали движението на товарния

автомобил.

След като научили за смъртта на Г. Н., съпругата и дъщерите му Г. Н.а, Г. и Н. Н.и били много разстроени и тежко понесли съобщението за случилото се. Г. Н.а и Г. Н.а преживели тежък депресивен епизод без психотични симптоми, провокиран от силната психотравма и изживения ужас от загубата. Н. Н. изживяла умерено тежък депресивен синдром. Състоянието и на трите наложило продължителна употреба на антидепресанти и транквиланти, а загубата на съпруга и бащата се отразила тежко и на възможностите за издръжка на семейството, тъй като приживе Г. Н. осигурявал значителна част от финансовата издръжка на цялото семейство. Смъртта му наложила св.Н. Н. да се върне да живее с майка си и сестра си, за да се подкрепят емоционално и финансово.

С решение № 212/11.12.2015 год. по гр.дело №587/14 год. на Районен съд-Свиленград, изменено с решение на Окръжен съд-Хасково по въз.гр.дело № 186/16 год. от 08.06.2016 год., влязло в законна сила на 17.03.2017 год., с правно основание чл.200 от КТ, „Гида транс”ООД в качеството на работодател на Г. Н. било осъдено да заплати на Н. Н. сумата от 9 512.72 лв. При определяне на обезщетението съдът е приел,че е налице хипотезата на чл.201,ал.2 от КТ, като е квалифицирал поведението на Н. като груба небрежност и е определил съпричиняване 70 % от вредоносния резултат, в която граница, след като била приспадната сумата по застраховката за трудова злополука, е присъдено посоченото по-горе обезщетение. Обезщетение в същия размер на посоченото правно основание и при този процент на съпричиняване, е присъдено и на Г. Н.а и Г. Н.и по иска им срещу „Гида транс”ООД, видно от влязло в сила на 10.05.2017 год. решение по гр.дело № 653/14 год. на Районен съд-Свиленград, изменено с решение по в.гр.дело № 571/16 год. на Окръжен съд-Хасково.

За да приеме тази фактическа обстановка съдът е взел предвид показанията на св.Г. Н.а, Н. Н., Д. И. и Д. К., тези на С. Ч., събрани по реда на международната правна помощ, чрез съдебна поръчка в хода на съдебното следствие по реда на чл. 472, ал. 2, т. 3 от НПК и Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси на Съвета на Европа, прочетени на основание чл.281,ал.10 от НПК,заключението на комплексната съдебномедицинска и автотехническа експертиза,заключението на СМЕ на вещественни доказателства,протокол за оглед на вещественни доказателства и

албум към него, удостоверение за наследници, преводи на документи от руски език, получени в изпълнение на молба за правна помощ в досъдебното производство – документи по наказателно производство №1271/2012 г., IV, образувано за ПТП, при което е загинал българският гражданин Г. Н., провеждано от Следствения отдел към Отдела на МВР Русия, Ленински район, Тулска област, между които свидетелство за правоуправление на подсъдимата, за регистрация на лекия автомобил, протокол за оглед на местопроезшествие, протоколи за оглед на лекия автомобил и на камиона, акт за съдебно-медицинско изследване, постановления на компетентните органи на за отказ да се образува наказателно производство и постановления на зам.-прокурора на Ленински район за отмяната им, постановления за спиране на наказателното производство и постановления за отмяна на същите, заключения на автотехнически експертизи, заключение на съдебномедицинска експертиза, характеристика на подс. М., справка за съдимост от Руската федерация, Правила за движение по пътищата на Руската федерация и събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства.

В основата на изводите си по фактите относно времето, мястото и обстановката, в която е било реализирано произшествието, съдът е поставил показанията на св. Ч., приобщени по реда на чл. 281, ал. 10 от НПК и тези, депозиранни по реда на международната правна помощ чрез разпит в Плавския районен съд, Тулска област на Руската федерация, по въпросник, допуснат от съда, протокола за оглед, извършен от руските компетентни органи непосредствено след произшествието, приобщен посредством съдебна поръчка на основание чл. 283 от НПК, протоколите за оглед на двата автомобила и заключението на комплексната медико-автотехническа експертиза, показанията на св. Д. Г., които е подложил на обстоен и правдив анализ, към който настоящият съдебен състав изцяло се присъединява, поради което и не намира за необходимо да го преповтаря.

От съдебномедицинската и автотехническата експертиза и дадените от експертите разяснения пред съда, се установява механизма, по който са причинени уврежданията на Г. Н..

В тази връзка, с оглед и на възраженията във въззивната жалба, от съществено значение има установеното от вещите лица, че причиненото на пострадалия увреждане на големия пищял на лявата подбедрица, т.нар. бампер счупване, което им е дало основание да приемат, че то е получено при удар от ляво Н.сно, а от това следва, че при инициалния удар на предната лява част на автомобила на подсъдимата, Н. е бил обърнат с лявата си странична повърхност на подбедрицата към него. Посоченото счупване, както и установените следи от главата на пострадалия по предното стъкло, както и повредите по автомобила на подсъдимата, са формирали извод у експертите, че инициалният удар е настъпил между бронята на автомобила във външната повърхност на лявата подбедрица на Г. Н.. Именно това нараняване им е позволило и да определят местоположението на тялото

в момента на удара-Н. е бил изправен в момента на инициалния удар, тъй като той е нанесен под центъра на тежестта му /около нивото на пъпа на човек/ и именно това е обусловило качването на тялото на предния капак, при което главата е достигнала челното стъкло на автомобила вляво и предната лява колона на купето. В устните си уточнения пред първостепенния съд /л.328,т.1 от съдебното дело/ експертите са поддържали, че подобна траектория на тялото и удар на главата в горната част на купето на автомобила обективно не би могло да се получи, ако тялото е било в клекнало положение, тъй като тялото по никакъв начин не би могло да бъде покачено, а ще бъде отхвърлено напред и следите от мозък не биха могли да бъдат оставени на мястото, на което са открити. Именно така установеното прави несъстоятелна тезата на защитата, че към момента на инициалния удар Н. е бил клекнал до товарния автомобил. Тук следва да се отбележи, че данни пострадалият да е бил клекнал към момента на настъпване на удара не се съдържат и в показанията на единствения очевидец на произшествието-св.Ч., видно от които същият твърди, че шофьорът е стоял до камиона си и е оглеждал нещо на мястото, където е резервоарът, като се е бил навел към него /л.69,т.2 от съд.дело/, след това казва, че Н. отначало е стоял на разделителната линия, после е отстъпил в насрещната лента и се е навел към мястото, където е бил резервоарът за горивото, както и че до резервоара е отстъпил назад и се е навел, като е бил полуклекнал или приклекнал /л.70-71,т.2 от съд.дело/, т.е. в нито един момент свидетелят не твърди Н. да е бил клекнал до товарния автомобил. Така заявеното от свидетеля е напълно достоверно, без да е от естество да доведе до промяна във фактическите изводи на първостепенния съд относно разположението на тялото на пострадалия в момента на удара, тъй като е логично същият да се е привеждал, за да си осигури по-добра възможност да установи повредата по товарния автомобил, но именно счупването с триъгълна форма в областта на лявата подбедрица, е дало възможност на експертите да заключат, че инициалният удар е настъпил, когато Н. е бил в изправено положение.

Правилни и обосновани се явяват фактическите изводи на първостепенния съд и относно скоростта на движение на автомобила, управляван от подсъдимата, установена на не по-малка от 90 км/ч, в която насока комплексно са обсъдени показанията на св.Ч., констатираните в протокола за оглед щети по автомобила на М., уврежданията на пострадалия и фактът, че следи от мозъка му са оставени в горната лява част на челното стъкло. Въз основа на протокола за оглед на местопроизшествие и изготвените скици, деформациите на лекия автомобил, разположението на следите от кръв и трупа на пострадалия, разположението на отломките от лекия автомобил и показанията на очевидеца Ч., е установена и опасната зона за спиране на управлявания от подсъдимата автомобил, осветената зона от късите светлини и мястото на удара с Г. Н., настъпил около разделителната линия-в левия край на лентата за движение на автомобила, управляван от подсъдимата, както и че пострадалият е бил без светлоотразителна жилетка.

Безспорно е установено и че подс. М. се е движила със скорост, при която не е могла да спре в рамките на късите светлини на автомобила си, както и че е могла да предотврати удара при скорост на движение от около 62 км/ч.

Поставените от защитата въпроси дали ако Н. се е изправил непосредствено при преминаването на автомобила на подсъдимата, същата е могла да реагира и да спре, за да предотврати удара и дали ако същият е бил спрял вдясно на платното, каквато възможност е имал, подсъдимата би го блъснала, ако е карала със същата скорост, намират своя отговор в показанията на св.Ч., цитирани по-горе, според които пострадалият се е привеждал, за да установи повредата по товарния автомобил, но не твърди да е бил клекнал, разгледани на плоскостта на установеното, че пътят е бил достатъчно осветен от улични лампи и експертното заключение, налага извода, че същият е бил видим за участниците в движението и не разположението на тялото му е единствената причина за произшествието, а скоростта, с която подсъдимата е управлявала автомобила.

На следващо място съдът намира за безпредметно обсъждането на хипотезата, лансирана от защитата, за предотвратимостта на произшествието при условие, че товарният автомобил е бил вдясно на платното, тъй като това излиза извън конкретиката на случая, а самото поведение на пострадалия Н., с което е допринесъл за настъпването на съставомерния резултат /неправомерно слизване и движение на пътното платно, вкл. и навлизане в лентата за движение на автомобила на подсъдимата/, е от значение единствено за индивидуализацията на наказателната отговорност на последната.

С оглед на изложеното правилно и законосъобразно първостепенният съд е приел, че подс. Е. М. е осъществила състава на престъплението по чл. 343, ал. 1, б. "в" във вр. с чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, като от обективна страна на инкриминираните дата и място, при управление на лек автомобил, е нарушила правилата за движение по пътищата по чл.10.1 от Правилата за движение по пътищата на Руската федерация и реализирала ПТП, като предизвикала удар между управлявания от нея лек автомобил с намиращия се на пътното платно Г. Н., вследствие на който причинила смъртта му.

Според цитираната разпоредба водачът на превозното средство трябва да съобрази скоростта на движение с условията на движение, пътната обстановка, видимостта и атмосферните условия. Той трябва да управлява автомобила с такава скорост, която да му осигури възможност да го владее постоянно, за да може да изпълнява своите задължения според правилата и когато е необходимо, да може да спре своевременно и безопасно.

В настоящия случай подсъдимата е управлявала автомобила с несъобразена с пътните условия скорост, като не е отчела, че управлява в тъмната част на денонощието и следващата от това ограничена видимост, слабото и неравномерно улично осветление и интензивността на движението. Същата е трябвало да избере такава скорост, която да ѝ позволи да спре при възникване на опасност в осветената зона пред автомобила. М. не е

изпълнила това свое задължение и високата скорост на управление, въпреки ограничената видимост на светлините на автомобила, е станала причина за настъпването на произшествието. Установената скорост от порядъка на 90 км/ч предполага опасна зона за спиране на лекия автомобил около 87 м., която е значително по-голяма от осветеността пред автомобила, изчислена на 50-55 метра, от което следва, че от техническа гледна точка непредотвратимостта на удара е в пряка причинна връзка с нарушението на задължението на подсъдимата по чл. 10.1 от цитирания по-горе правилник, което от своя страна е довело до настъпването на съставомерния резултат. Настъпилите съставомерни последици и установената причинно-следствена връзка между неправомерното поведение на подсъдимата по отношение на задължението ѝ за избора на съобразена скорост на движение и настъпилия резултат, ангажират наказателната ѝ отговорност.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината непредпазливост при условията на небрежност, тъй като същата не е предвиждала настъпването на общественоопасните последици, но е могла и е била длъжна да ги предвиди.

При определяне на размера на наказанието за подсъдимата съдът е ценил като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото ѝ съдебно минало, фактът, че е майка на непълнолетни деца, трудовата ѝ ангажираност и добрата ѝ социална реализация до процесното събитие, което е инцидентно в живота ѝ, като със значителна тежест е оценил съществения принос на пострадалия към причиняване на произшествието със собственото му неправомерно поведение в нарушение на правилата за движение - неправомерно слизване и движение на пътното платно, вкл. и навлизане в лентата за движение на автомобила на подсъдимата.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства съдът е взел предвид високата степен на обществена опасност на този вид деяния и това, че подсъдимата е управлявала лекия автомобил с близо 30 км/ч над съобразената скорост от 62 км/ч, която би ѝ позволила да предотврати удара в зоната на късите светлини и при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства е определил наказание лишаване от свобода под средния предвиден в закона размер, а именно - две години, чието изтърпяване е отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от три години, тъй като целите на наказанието могат да бъдат постигнати и без откъсването ѝ от нормалната ѝ социална и семейна среда.

Въззивният съд счита така отмереното наказание за правилно и законосъобразно, тъй като първостепенният съд е отчетел всички значими за индивидуализация на наказанието обстоятелства. Правилно е приложен институтът на условното осъждане, тъй като са налице предпоставките за това – подсъдимата не е осъждана, наложеното ѝ наказание е под три години и за нейното поправяне и превъзпитание не се налага изолирането ѝ от обществото.

В съответствие с материалния закон СГС е лишил подс.М. от

правоуправление на основание чл. 343г от НК, като определеният срок от две години е съобразен както с обстоятелствата за личността на подсъдимата, така и със своеобразието на обстоятелствата, при които е извършено престъплението и тежестта на нарушението.

Няма основания за ревизия на постановения съдебен акт и в гражданско-осъдителната му част, както твърди защитата. Налице са всички предпоставки за ангажиране на отговорността на подсъдимата по смисъла на чл.45 от ЗЗД, а размерът на обезщетенията на съпругата и дъщерите на пострадалия Н. е съобразен с формата на вината на подсъдимата, с установеното от Н. съпричиняване на резултата и с тежестта на понесените от гражданските ищци болки и страдания. Не е останало извън вниманието на първостепенния съд, че смъртта на Г. Н. е оказала най-тежко въздействие върху съпругата му, която радикално е променила начина ѝ на живот, а от друга страна, и двете му дъщери са развили депресия след внезапната загуба на баща си, което е наложило и терапевтично лечение, за да могат да преодолеят липсата му. С оглед на това и размерът от 56 000 лв. за съпругата Г. Н.а и по 40 000 лв. за Г. Н.а и Н. Н. за всяка една от тях е съобразен с изискванията за справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД и с установения принос от пострадалия към причиняване на трагичния резултат.

Както пред първия съд, така и пред настоящата инстанция, защитникът на подсъдимата твърди, че наследниците на пострадалия са получили обезщетение по чл. 200 от КТ и поради това не им се дължи такова по чл.45 от ЗЗД, което възражение и този съд намира за неоснователно.

Исковете по чл.45 от ЗЗД и по чл.200 от КТ имат различна правна природа, различно основание и не обезщетяват едни и същи вреди. С иска по чл. 200 от КТ се ангажира обективната и безвиновна отговорност на работодателя, докато отговорността по чл.45 от ЗЗД е деликтна и ангажира виновно и противоправно поведение, реализирало състав на престъплението, довело до съставомерния резултат. С оглед на това правилна е преценката на съда, че предявените иски са основателни и доказани до посочения по-горе размер.

По изложените съображения атакуваната присъда като правилна и законосъобразна, постановена без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон, следва да бъде потвърдена.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 15.03.2019 г.на СГС,НО,29 състав по НОХД № 2111/16 год.

Решението подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок от

съобщаването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____